

Claude Vignon, *De dood van den H. Antonius*.
Louvre, Parijs

door hij een zekere nerveuse toets en een geraffineerd kleurengamma verwierf, dat Bramer, Feti, Mazzoni, Scheits en wie al niet in de herinnering roept.

Het is uitermate moeilijk ons een idee te vormen van Tournier's kunst, daar wij van hem haast niets anders kennen dan de „Kruisafname” in Toulouse, een werk, dat, daar er nergens Valentin's invloed in bespeurbaar is, kennelijk in een rijpere periode is geschilderd. Een zeer evenwichtige compositie, waarin men, naast

enkele verfijnd realistische figuren, een geidealiseerde Vlaamsche Christusgestalte kan opmerken; een gecompliceerde stijl dus, die ons duister zal blijven, totdat zijn jeugdwerk zal zijn te voorschijn gekomen.

Bij Philippe Quantin (± 1600—1636), hoofdzakelijk in zijn werken in Dijon, komen telkens weer classicistische motieven terug, herinneringen aan het *cinquecento*, hoewel hij er zich op toelegt ze onder een handige toepassing van *clair-obscur* te verbergen. Men bespeurt bij hem een wankelen, een aarzelen tusschen het „schoone” en het „ware”, tusschen het „schilderen” en het „tekenen”, dat in laatste instantie noodlottig is geworden voor alle Fransche navolgers van Caravaggio.

Slechts één maal werd misschien de synthese gevonden: door den zeer origineelen